
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 78. SZÁM – 2016. Szeptember

Kedves Testvérem!

Szent II. János-Pál pápát sokan nem értették, hogy miért szorgalmazza a szentté avatást. Ma sokan elutasítják az áthagyományozott formákat. Szerintem akik így gondolkoznak, azoknak nincs igazuk. Én másként gondolom: „Teljes meggyőződéssel mondjuk: A szentek visszatérnek” – írja Walter Nigg. „Az Egyháznak nincs szüksége reformátorokra, hanem szentekre” – vallja Georges Bernanos. Ezért engedd meg, hogy most megemlékezzem egy évfordulóról.

Kaszap István száz éve, 1916. március 25-én született. A székesfehérvári postás család gyermeke a hozzá hasonló korú sok száz gyermek életét élte. 16 éves koráig semmi különös nem mondhatunk róla. Ekkor – látva, hogy céljait így nem érheti el – összeszedte magát. Kitartó munkával, sok-sok nehézséget legyőzve óriásit lépett előre. Osztálya legjobb tanulóává vált. Cserkész csapatának egyik leghasznosabb tagja lett. Győzött a székesfehérvári bajnoki tornaviadalon. Így nem csodálkozhatunk azon, hogy a jezsuita rend tárt kapukkal várta noviciátusába. Családjának örömeire 1934. július 31-én bevonult a Manrézába. Ezután életében újra egy nem várt változás következett. Betegeskedni kezdett. Több kórházi kezelés után 1935 novemberében el kellett hagynia a rendházat. Életének hátralevő napjait is többségében kórházban töltötte. Lisieux-i szent Teréz szavai erősítették meg: „Emlékezzél, hogy a te szent akaratom az én nyugalom és egyedüli boldogságom. Átadom magam és félelem nélkül elalszom a te karjaid között, ó isteni Üdvözítőm.” 1935. december 17-én, szentségekkel ellátva hunyt el. Szüleinek halálos ágyáról ezt üzent: „Isten veletek! Odafönn találkozunk. Ne sírjatok, mennyei születésnap ez. A jó Isten áldjon meg benneteket!” Boldoggá avatása folyamatban van.

Testvérem! Már szent Péter – az Ószövetséget idézve – így buzdít minket: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok” (1Pét 1,16)! Ha komolyan gondoljuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, akkor akarjunk hasonlítani mennyei Atyánkhoz. Legyen a mi életünkben is egy fordulat! Fogadjuk el mi is a keresztesteket! Tanuljunk a szentektől! Általunk is térjenek vissza a szentek a XXI. századba, hogy Egyházunk megújulhasson!

Szeretettel:

plébános
plébános

Gondolatok az irgalmasság évében

Az irgalmasság évében mindenki számára sok esély és lehetőség volt (illetve van) arra, hogy felfrissítse, újra gondolja, és tettekre is váltsa az Evangéliumnak az irgalmasságról szóló tanítását. Hasznos segítséget jelenthet, ha gyakran kézbe vesszük, és fejezetről fejezetre végig-elmélkedjük Ferenc pápának a Misericordiae Vultus (**a továbbiakban MV**) kezdetű bulláját. Számomra (vagy szerintem) ennek a bullának az egyik legizgalmasabb (vagy legnehezebb) kérdése az *igazságosság* és az *irgalmasság* kapcsolata. Ferenc pápa így ír erről:

„Ezek nem egymással ellentétes értékek, hanem egy és ugyanazon valóság két fokozatosan kibontakozó dimenziója, mely a szeretet beteljesedésében éri el csúcspontját.”... „A Szentírásban az igazságosság lényegében az Isten akaratára való bizalomteljes ráhagyatkozás.”... „A törvény megtartására való hivatkozás nem akadályozhatja az emberi méltósággal összefüggő szükségletek iránti figyelmességet.” (MV 20.)

Kedves kis példa akadt erre a nyáron, egy balatoni strandon ennek én is megfigyelője lehettem. Két nagyobb lány, és a mama fürödni indultak a Balatonba, a papa csak később ment be utánuk. A nagyobbik lány a mamával már a bolyánál tartottak, a kisebbik lány vagy 30 méterrel hátrébb egy úszógumiban ringatózott a hullámokon. Nem voltak nagyok a hullámok, én úgy mondanám, hogy csak lötyögött a víz, de a kezdő úszóknak ez azért már kellemetlen lehet. A nagyobbik lány már biztonsággal úszik, nem zavarja a víz lötyögése, a kisebbik számára ez azonban még félelmet is jelenthet, habár később látszott, hogy ő is tud elég jól úszni már. A papa előbb utólérte a kicsit, és ketten együtt utólérték a mamáikat is. Ott még volt egy kis fürdőzés négyesben, majd úgy döntöttek, hogy indulnak kifelé. A kisebbik lány kibújt az úszóövből, és átadta a nagynak. Alig úsztak kifelé 20-30 métert, láttam, hogy a kicsi nyelni kezdi a vizet, és félve kapkod. Igyekezett vissza az úszóöv felé, hogy belekapaszkodjon, hiszen mély volt még a víz. Hallom ám, hogy a papa interveniál a kicsi érdekében, hogy legalább ameddig leér a lába a kicsinek is, addig a gumiba kapaszkodhasson. A két lány összekapott...

- De az már nem olyan, mert itt bent lenne jó a ringatózás nekem is, egyedül! Kint a parton megegyeztünk, hogy övé lesz befelé, és az enyém meg kifelé!

Jogos és igazságos volt tehát a nagyobbik vágya, hogy kifelé most ő is ringatózhasson. Nem tartotta igazságosnak, hogy kifelé megosztozzanak az úszóövben, nem erről szólt az egyezség. Ő is látta, hogy a húga küszködik, de megkeményítette a szívét. Előbb volt számára az igazságosság, mint a szeretet. Izgalommal figyeltem a szülőket, hogy most hogyan próbálnak békeséget teremteni a két lány között.

- De hát mi fontosabb neked? A szeretet, vagy az igazságosság? Látod, hogy küszködik, látod, hogy nehéz neki! – Ezt mondta az édesapa.
- Én is küszködtem befelé, most küszködjön ő is! – Mondta durcásan a nagyobbik lány.

Nem hallottam tovább a vitát, de rövidebb később azt láttam, megint a kicsi van az övben belül, a nagy lány pedig vidáman kapaszkodik az övbe és tolja kifelé a hűgát. Szent volt a béke, és öröm volt látni, hogy igaza lett Ferenc pápának: Az **igazságosság** és az **irgalmasság** „nem egymással ellentétes értékek, hanem egy és ugyanazon valóság két

fokozatosan kibontakozó dimenziója, mely a szeretet beteljesedésében éri el csúcspontját.”

Bárcsak találnánk minél több apró kis példát az életben arra, hogy a gyerekeinket, unokáinkat ezekre a fontos dolgokra megtaníthassuk, és fokozatosan kibontakozzék bennük a keresztyén szeretet!

Forián Szabó Péter

Plébániai közösségi nap

A plébániai zsinatolás egyik elhatározása volt, hogy a plébánia élő közösségek közösségeként működjék. Reményeink szerint a hívek a közösségekben mélyebben élhetik meg hitüket, támogatják egymást, gyermekeik megmaradnak a hitben és az Egyházban, hiteles életükkel hatékonyabban misszionálnak. Az elmúlt hónapokban sok elhatározás meg is valósult. A vasárnap 9 órai szentmise után agapé várta a miséről kijövőket. Három kisgyermekes családot segített komatállal egy kis „csapat” a gyermek születése utáni első hónapban. Nyár elején megkezdtük a „Krisztinás nap” néven már több alkalommal sokaknak örömteli találkozásokat hozó közösségi nap következő alkalmának megszervezését. Ezt a napot minden tekintetben a közösségformálás jegyében és érdekében igyekszünk alakítani. Eddig több mint száz testvérünket szólítottuk meg közvetlenül, ötleteiket, programjavaslataikat kérve, illetve segítségüket a szervezésben. A megkeresés családjuknak és barátaiknak is szólt, így reményeink szerint legalább kétszáz emberhez jutott el hívó szavunk. A megszólításra nyilván kevesebben válaszoltak, de így is nagyon bőséges programválasztékból lehetett gazdálkodnunk. Úgy terveztük, hogy még a nyáron összejövünk mindazokkal, akik időt szakítottak arra, hogy a közösségért gondolkodjanak, ötleteiket megosszák velünk, segítségüket felajánlják. Sajnos éppen miattam – egy kellemetlen gyengélkedés miatt – ez elmaradt, és az idő szorításában a közösségek munkáját segítő csoport maga végezte ezt el. Meggyőződésünk és szándékunk nem változott, azonban: minél szélesebb körben gondoljuk a szervezés és megvalósítás folyamatát végig vinni. Azt szeretnénk, ha minél többen a magukénak éreznék a közösségi napot, és vendéglátóként hívnák meg arra plébániai barátaikat, ismerőseiket.

Lássuk, milyen programokkal készülünk: Andrásfálvay Bertalan előadásával (A szeretet szerepe a népi közösségek kialakulásában) tervezzük nyitni az események sorát. Aki ismeri munkásságát, szerepét az élő népművészet kutatásban, megőrzésében, átadásában, a táncház mozgalom létrejöttében, aki hallotta már sodró előadását, nem fogja elmulasztani, hogy meghallgassa. A napot záró szentmise előtti utolsó előadó Blanckenstein Miklós atya lesz, aki a kisközösségek alakításának és megtartásának mostani lehetőségeiről és kihívásairól fog beszélni nekünk. Elfogadta felkerésünket Hodász András atya is, akit a fiatalok Ifa néven is ismernek. Ő a közösségeken belül a fiatal („iffi”) közösségek kérdéseit vizsgálja meg hallgatóival.

Az eddigi szokások szerint a nap folyamán párhuzamosan több program közül választhatnak a különböző érdeklődésű résztvevők. A Szent Márton évhez kapcsolódva megpróbáljuk a gyerekekhez közel hozni az ő életének példáját. Lesz bábszínház, és játékos torna a kicsiknek, lehetőség rajzolni, kézműveskedni. Szerveződik több vetélkedő illetve kvíz játék különböző területeken, mint a világon szétszóródott magyarság, művelődéstörténet, szobor- illetve képrészlet felismerés, műholdkép felismerés. A ping-pongot szeretők megmérettethetik magukat a már hagyományos (?) versenyen. Ha valaki

az agy képességeire kíváncsi, kipróbálhatja, hogy annak számunkra egyébként nem észrevehető hullámaival tud-e valamire érdemi hatást gyakorolni.

Az érettebb korúakat is meghívjuk egy alapos, de nyugodt átmozgató tornára. Igyekszünk összehozni az énekelni és/vagy zenélni szeretőket és tudókat a „Hoztam egy számot” jelige nevében. Lesz egy sátor, ahol a teremtésvédelemmel ismerkedhetnek meg az erre fogékonyak, a gyerekeket és a játékos kedvű felnőtteket pedig totók, és a témához kapcsolódó egyéb játékok várják.

Külön vonalat alkot a Szociális Missziótársulat Farkas Edith Szeretetotthonában szervezett programsorozat. Lesz „sajátos” szentségimádás a kápolnában. Lehetőséget találnak a hívek egyéni vagy csoportos beszélgetésekre a nővérekkel: Nyitott vagyok Rád – szól erre a meghívásuk. Művészet és segítség a missziós munkában címmel művész kültagok elődása és filmje vezeti be az érdeklődőket ebbe a talán eddig ismeretlenül folyó munkába. Délelőtt és délután egy-egy félóraban avatott vezetéssel tekinthetők meg Matló Éva textilművész képei. Kedves színlátó lehet a Farkas Edith Szeretetotthon lakók készítette kézműves termékek bemutatója. Aki pedig attól tartana, hogy a sok szellemi táplálék fogyasztása közben megfélemedkezzenek testének ellátásáról, meg kell nyugtassuk: a nővérek legjobb süteményeikkel kívánják megkínálni a hozzájuk ellátogatókat.

Ezekhez a programokhoz is illeszkedik majd az egész napot átfogó lelki programok sora, köztük taizéi imaórával, zsolozsmával. Találkozási pontokat is kialakítanánk, ahol megadott időpontokban különböző szempontok szerint közös élethelyzetű illetve érdeklődésű testvéreink jöhetnének össze. Itt megbeszélhetik majd, hogy a jövőben hogyan és miként szeretnének találkozni, közös programokat szervezni, egymást segíteni.

Természetesen délben együtt ebédelünk, ami összehoz mindenkit egy kis megállásra és beszélgetésre a párhuzamos programok helyszíneiről. Mindenkit kérünk, hogy ha szeret sütni, és megteheti, kis kínálni valót hozzon magával, hogy az ebéd után gyomrunkat megnyugtathassuk és a finomságok élvezetével kisimíthassuk a hétről esetleg még kicsit borzoltan maradt idegeinket.

Hogy el ne felejtjük: szeretnénk beiktatni egy kis mulatságot is a programok sorába. Aki szereti a népzene-t, a népdalt, itt belefeledkezhet a vidám vagy szívféjdítóan szép szövegekbe és dallamokba. Ha táncos kedvünk lesz, nem kell azt sem visszatartanunk!

A programok szervezése még folyik. A legfontosabbak már visszaigazoltan rögzítve vannak. Reméljük, semmi akadályba nem ütközünk a továbbiakban sem, azonban előre is kérjük megértésüket, ha valamiben változtatni leszünk kénytelenek.

Továbbra is várjuk a jelentkezését mindazoknak, akik szívesen segítenének a közösségi nap megszervezésében és lebonyolításában. Keressék dr. Csermák Juditot, Arató Domonkost, dr. Beöthy Cecília nővért, Réder Kristófot vagy engem, Horváth Adriánt. A szentmisék után általában megtalálják valamelyikünket.

A végére hagytam: október 8-át, szombatot jegyezzék elő naptárunkban! Mindenkit nagy szeretettel hívunk és várunk. Szeretnénk, ha a tartalmas nap után lelkileg egymáshoz közelebb kerülve, a záró szentmisén mindannyian együtt élhetnénk át, amit a zárandokok így énekelnek: „Uram, jó nekünk itt lenni, a Te szent hajlékodbán.”

Horváth Adrián

Hét évtized nem a világ...

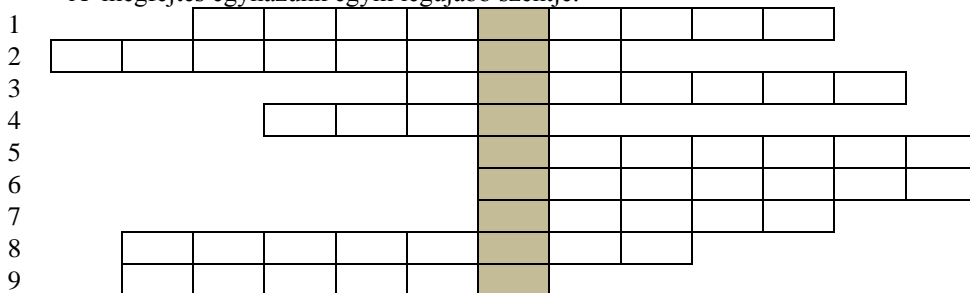
Kicsit tréfásan a címben foglaltak szerint lehetne bevezetni Török professzor úr születésnapjára szóló összefoglalót. Annál is inkább, mert valóban jó egészségben és jó kedvben fogadta jókívánságainkat augusztus 28-án este a Szent Gellért iskola épületében, ahol a krisztinavárosi hívek szervezésében került sor az ünnepségre és agapéra. Előtte a fél hetes szentmisén a régi vasárnap esti ministránsok csoportja végezte az oltárszolgálatot, énekelt kitűnő scholánk és meglepetésként a szentmise végén Nyíri-Szabó Soma remek trombitajátékát is meghallgathattuk. Az iskolában elsőként Plébános atya tolmácsolta a születésnapjára szóló gondolatokat figyelemmel arra, hogy hét évtized kapcsán már eszünkbe jut Jézus Péter apostolhoz intézett figyelmeztetése: eljön az idő, amikor majd mások öveznek fel téged – de ha a Megváltó lesz az, aki felövez és oda visz, ahova Ő akarja, akkor nincs ok aggodalomra. Professzor úr válaszában tréfásan megjegyezte, hogy bizony örül annak, mikor a tömegközlekedési járműveken kéri igazolását annak, hogy valóban elmúlt már hatvanöt éves....

Maga Professzor úr és mi is örömmel összegeztünk azt a tényt, hogy életének majdnem fele – pontosan 34 év – a krisztinavárosi templomhoz és híveihez köti. És ahogy ezt Sótonyi Péter barátunk rövid laudációjában elmondta, ez a hosszú időszak nemcsak a szentbeszédeken keresztüli tanítás és útmutatás nyomán hozta közel az ünnepeltet a hívekhez, hanem a számtalan személyes és baráti kapcsolat révén is, amely itteni működése során alakult és kísérője a kölcsönös ragaszkodásnak. A plébániai közösség ajándékainak átadása után az összejövétel jókedvű beszélgetéssel és a múltbeli történetek felelevenítésével zárult azzal a kívánsággal, hogy még hosszú évekig tartson Professzor úr szolgálata templomunkban és a következő jeles évfordulón is együtt ünnepelhesünk.

Fodor Artur

Rejtvény

A megfejtés egyházunk egyik legújabb szentje.

1. Biblia, más szóval
2. Keresztelő János édesanyja
3. Evangélium
4. Vámosból lett evangélista
5. 150 van belőle
6. Jelentése: küldött
7. 325-ben itt tartottak zsinatot
8. Szentekkel kapcsolatos tárgyak, melyeket tisztelünk
9. Ezzel keni meg a bérnákosokat a püspök

Zsuppányi Maja

Mivel foglalkozik a Közösségépítő munkacsoport?

Először a munkacsoport tagjait mutatnám be, akik bármelyikéhez bizalommal fordulhattok: Arató Domonkos, dr. Beöthy Cecilia, dr. Csermák Judit, Horváth Adrián, Réder Kristóf és dr. Andrásfalvyné Mária animátor. Munkatervünket természetesen Mihály atya hagyja jóvá. Plébániánkon több közösség működik, és még többekben megvolna az igény, hogy közösségbe szerveződjenek, annak keretei között éljék meg hitüket és szerezzenek igaz barátokat. No erről szeretnék Veletek megosztani néhány gondolatot.

Ami legelőször eszembe jutott, az, hogy a mi keresztény Istenünk belső élete is egy számunkra ugyan megfoghatatlan, de mégis érzékelhető közösségben zajlik: a szentháromságos egy Isten nem más, mint az Atya a Fiú és a Szentlélek állandó szeretetkapcsolata. Mivel minket Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett, bennünk is megvan a vágy a közösségben megélt szeretetkapcsolatra. „Isten azonban nem magányosságra teremtette az embert: kezdetől fogva „férfinak és nőnek teremtette” őket (Ter 1,27), kiknek kapcsolata a személyes közösség ősfarmája. Az ember ugyanis ízig-vérig társas lény, és másokkal való kapcsolat nélkül képtelen élni és képességeit kifejleszteni.” (A II. Vatikáni Zsinat Gaudium et Spes kezdetű lelkipásztori konstitúciója az Egyházzól a mai világban 12). Ha a családban biztonságban érezzük magunkat, amit a szeretet áramlása nyújt nekünk, akkor képesek vagyunk mások felé is kinyílni. Sőt keletkezik bennünk egy olyanfajta igény is, amit a szólás is kifejez: „hasonló hasonlónak örül”. Bizony egy fiatal, aki még nem alapított családot, keresi a hozzá hasonló társaságát, egy kisgyermekes család a kisgyermekesekkel tudja megosztani gondjait, más igényei vannak az időseknek, vagy özvegyeknek., stb. Ebben a szellemben szeretnék néhány szempontot adni arról, hogy miért jó közösségben lenni?

1. mert itt együtt élhetjük meg Krisztusba, a Megváltóba és az Örök életbe vetett közös hitünket
2. mert itt lehetőséget kapunk arra, hogy bővítsük hitünkkel kapcsolatos ismereteinket, elmélyítsük imaéletünket.
3. mivel itt ajándékul barátokat kapunk, akikkel nemcsak felületes, rövid találkozásaink vannak, hanem őszintén, bizalommal beszélgethetünk velük.
4. mert az élet praktikus dolgaiban is segíthetjük egymást.
5. mert a közösségi együttlétek során színes, változatos programokon vehetünk részt (pl. értékes filmek vetítése, kirándulás, változatos témákban autentikus előadók meghallgatása).
6. mert különbözőségeink gazdagíthatnak bennünket, de itt kell megjegyezni Szent Pál szavait: „viseljétek el egymást”, ami nem mindig könnyű feladat, de a közösségi étellel mindig együtt jár.
7. mert az élet folytatásában gyermekeink között is barátságok, sőt házasságok szövődhetnek, ami számunkra külön örömforrás.
8. mert ha közösségi mentalitásunk tovább tud folytatódni gyermekeinkben, akkor Isten segítségével általuk valóban csodák szülehetnek a mai ellentmondásokkal terhes világban.

Munkacsoportunk azon dolgozik, hogy a fenti szempontok szerinti kereteket megteremtse. Ez év szeptemberében kiosztunk egy kérdőívet, aminek a kitöltését szeretettel kérjük, hogy vegyétek komolyan, és biztassátok társaitokat, ismerőseiteket

annak pontos kitöltésére. Ez nagy segítség lesz a közösségépítésben. Egyben biztassátok egymást a meghirdetendő közösségi alkalmakon való részvételre is.

Ha segíteni tudtam abban, hogy még vonzóbb legyen számotokra a közösségi lét, akkor útravalóul kívánok nektek egy jó nagy adag humort, mert az mindig megkönnyíti mások elfogadását, és lehetővé teszi, hogy saját gyengeségeinken, korlátainkon egy jóízűt tudjunk nevetni. A hópelyhek milyen lágyak, milyen gyengék, mégis képesek hordozni, akár egy felnőtt embert a sítalpakon. Ha összefogás van, csodákat tehetünk!”

Böjte Csaba szavaival fejezem be: Az önszerveződő szeretet hegyeket mozgat.

dr. Andrásfalvy Andrásné Mária

Jézus mindannyiunkhoz el akar jönni – a fiatalokon keresztül is

Július 31-én kétmillió zarándok, köztük mintegy négyezer magyar fiatal számára ért véget az Ifjúsági Világtalálkozó Krakkóban. A világegyház legnagyobb ifjúsági eseménye lezárult, de – ahogy Ferenc pápa mondta – az Ifjúsági Világtalálkozó valójában ma kezdődik és holnap folytatódik, amikor a Krakkóban összegyűlt zarándokok hazatérnek otthonaikba. Jézus mindannyiunkhoz el akar jönni, nem áll meg Krakkóban, és arra hív, hogy az evangélium hiteles tanúságtevői legyünk –fogalmazott a Szentatya.

Mindannyian, fiatalok és régebb óta fiatalok, erőt meríthetünk az Ifjúsági Világtalálkozókból, leginkább azért, hogy megmutatkozik: egyházunk fiatal, dinamikus. Láthatjuk, hogy igenis lehet Jézus örömhírének szentelni az életünket a mai világban is, amikor az uralkodó életszemlélet nem az osztozásra és a közösségre, hanem az ellenkezőjére: a hedonizmusra és az önmegvalósításra ösztönöz minket.

A magyar fiatalokat Krakkóban és Brzskóban három-három püspöki katekézis, a csoportokat kísérő magyar püspökökkel való személyes találkozások, beszélgetések segítették abban, hogy az Ifjúsági Világtalálkozó témája – „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek” (Mt 5,7) – kézzelfogható valóság legyen a találkozó elmúltával is. Emellett élőben is megtapasztalhatták a lengyel vallásosságot, a dél-lengyelországi kultúrát és vendégszeretetet is.

Az augusztus 27-i első katekézist Krakkóban Kocsis Fülöp hajdúdorogi metropolita tartotta, aki arról beszélt, hogyan lehet felismerni a hivatást. Arra bátorította a fiatalokat, hogy merjenek igent mondani a hívásra, akár a családos életre, akár a szerzetesi, vagy papi életre szól. Saját élethelyzetein keresztül kiemelte, hogy a fontos döntések meghozatalában az ima elengedhetetlen, mert ez segít saját önző énünk és Isten tervének megkülönböztetésében. Homíliájában azt mondta: „Az, ahogyan ti itt vagytok Krakkóban több mint kétmillióan, fantasztikus tanúságtétel, amire fel kellene figyelnie a világnak. Hogy lehet, hogy fiatalok így tudnak örülni, eltölti őket a szeretet egymás iránt, a lelkesedés. Ez nincs sehol máshol!”

A magyar fiatalok másik katekézishelyszínén, a brzskói Szent Jakab apostol templomban Beer Miklós tartott tanítást, amelyben kiemelte: az irgalmasság szentéve az egész egyház számára is ünnepi esztendő, amely arra hív, hogy a Lélek szavára hallgatva helyreállítsuk kapcsolatunkat Istennel, egymással és a teremtett világgal. Beszédében arra hívta a fiatalokat, hogy válaszoljanak nagylelkűen arra a hivatásra, amelyre Isten hívja

őket. A katekézist követő szentmise prédikációjában a püspök arra bízta a fiatalokat, hogy közvetítsék Isten irgalmas szeretetét, így véve részt Jézus Krisztus küldetésében. Az oltár elé szólította azokat a fiatalokat, akik szívükben érzik az Istennek szentelt, papi vagy szerzetesi életre szóló meghívást, és egymásra bízta őket, azt kérve tőlük: ne hagyják magukra azokat, akik most kiálltak eléjük, imádkozzanak egymásért.

Augusztus 28-án Székely János tartott katekézist Krakkóban. Az esztergom-budapesti segédpüspök az irgalom és Szent II. János Pál pápa kapcsán arra a történetre irányította a jelenlévők figyelmét, amikor Nowa Huta területén a kormányzati ellenállás miatt nem épülhetett még templom, s a Szentatya – akkor még krakkói érsekként – karácsonykor, mínusz 20 fokban a szabad ég alatt misézett a tizezres tömegnek. Utólag úgy ítélte meg, ez a jelenlét parittyaként, ők maguk pedig Dávidként érték el, hogy elindulhasson az építkezés a hatalommal szemben. A történet tanulságaként Székely János elmondta: „Hittel és szeretettel ellenállni a gonosznak megtöri a hatalmat. Hiszen Isten gyöngesége erősebb az embernél és Isten balgasága bölcsőbb az embernél.” A püspök kiemelte: Ferenc pápa álma, hogy megszűnjön a kirekesztés, hogy olyan irgalmasok tudjunk lenni, mint Jézus a házasságtörő asszonnyal vagy Zakeussal – ehhez azonban előbb el kell fogadnunk az Atya szeretetét. A szentmise homíliájában a tékozló fiú történetét az evangélium evangéliumának nevezte egyházmegyénk püspöke, melyben Isten a legnagyobb kincseit is odaadja nekünk, akkor is, ha tudja, nem biztosan bánunk jól vele. Ha bűnt követünk el, ő fut elénk, nem váratlan vendégei vagyunk, már az ajtóban vár minket. „Az ő tekintete nem megalázó, hanem megtisztító és fölemelő.”

A brzeskói helyszínen ugyanekkor Udvardy György pécsi megyéspüspök tartott katekézist, aki tanításának elején hangsúlyozta: Jézus törvényei nem állnak távol a szívunktól, hiszen ő ismer bennünket, küzdelmeinket, és ezeknek fényében alkotja meg az irgalmasság új törvényét. Az egyház tanítványi lelkületet kíván a fiataloktól, különösen ezekben a napokban, és annak felismerését, hogy rászorulunk Isten irgalmára, de arra is, hogy mi is irgalmasak legyünk másokkal. Ha úgy tekintünk magunkra, mint akik a „kilencvenkilenc igaz” közé tartoznak, majdnem mindig rossz kérdéseket fogunk feltenni önmagunkra, életünkre vonatkozóan. Csak akkor jutunk el Istentől kapott hivatásunk felismerésére, ha tudatában vagyunk annak, hogy mi is az ő irgalmából élünk. Hangsúlyozta: Isten nem középszerűsége, kicsinyessége hív, hanem az ő teljességére.

Augusztus 28-án egyházmegyénk főpásztora, Erdő Péter tanította a magyar fiatalokat Krakkóban. Szent Fausztina nővér naplójának egy részletéhez kapcsolta beszédét: arra bátorította hallgatóit, hogy a társaik igazi javát akarják, vagyis ha szeretnek valakit, az ne pusztán érzelem legyen. Próbáljanak visszatérni ahhoz az őszövétségi irgalmassághoz, amely Isten sajátja és az igazságosság elengedhetetlen társa. Az irgalmas szeretet legyen olyan, amiben nem ítélik meg, mert őszintén és komolyan kell venni mindazt, amit másoktól hallunk: a panaszt és a nehézséget is. „Tenni kell a másik emberért, nem elég, ha jót gondolunk róla! Ha fáradtak vagyunk, ha úgy gondoljuk, hogy tőlünk már nem telik több, akkor is próbáljunk meg másokért tenni valamit, mert Isten megáldja az erőfeszítéseinket!” A főpásztor a szavak mellett a metakommunikációra és az érzelmekre irányította a fiatalok figyelmét, mert – Pascallal szólva – „a szívnek megvannak azok az érvei, amiket az értelem nem ismer.” A bíboros homíliájában az angyali üdvözlésre emlékeztette a jelenlévőket, kiemelve, hogy Szűz Mária a megígért jelet várva nem saját maga győződhetett meg a történésekről: ezekről Erzsébet és méhében Keresztelő János tett tanúságot. A találkozás középpontjában Jézus áll, az ő

közelségének örvendeznek. Hozzátette, hogy az ujjongásnak ma is megvan az oka, mert Isten irgalmas az emberiséghez, és szabadulást készített nekünk, a Megváltó személyében. Erre az öröme akkor lesz okunk igazán, ha felhasználjuk az időnként nap mint nap arra, hogy találkozzunk Krisztussal, aki betölti reményünket – hangsúlyozta Erdő Péter.

Brzeskóban Orosz Atanáz püspök katekézisében arról beszélt, hogy Isten ítélete nem elrettentő, hiszen a trónon az Emberfia ül, aki ismer bennünket és meghív, hogy vele legyünk országában. Jézus Krisztusban találkozik az irgalmasság és az igazságosság. Arra hívta a fiatalokat, fogadják meg, hogy életük minden napján Isten akarata szerint fogják szolgálni Istent és az embertársakat, és élük azt az irgalmat, amelyre minden ember rászorul. Tanítását így fejezte be: legyetek szentek, hogy Krisztus ítélőszéke előtt majd jó feleletet adjatok. A brzeskói szentmisét – amelynek főcelebránsa Palánki Ferenc debrecen-nyiregyházi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Ifjúsági Bizottságának elnöke volt – a roueni túsdráma áldozatáért, Jacques Hamel atyáért ajánlották fel, szolidaritást vállalva az IVT-n résztvevő francia fiatalokkal, akik bójttel és imádsággal gyászoltak. Palánki Ferenc szentbeszédében felhívta a fiatalok figyelmét: az, hogy itt vagy a világtalálkozón, nem véletlen, hanem már maga ez a tény is egy küldetést foglal magában. Biztatta őket: hozzák le Isten szeretetét a földre, életükkel jelenítsék meg Isten jóságát, és így bátorította őket az elköteleződésre: „arra vagy szabad, amire elkötelezed magad, és annyira vagy szabad, amennyire elkötelezted magad”.

A püspöki katekézisek után az Ifjúsági Világtalálkozót lezáró imavirrasztásra és a vasárnap délelőtti pápai szentmisére készültek a fiatalok. Itt a Szentatya a találkozóra összegyűlt fiataloknak Jézusnak Zakeussal, az adóbehajtók vezetőjével való találkozásáról beszélt. Zakeusnak ahhoz, hogy találkozhasson Jézussal, le kellett győznie néhány akadályt – ezekből kiindulva mutatott rá a pápa arra, hogy nekünk milyen akadályokat kell leküzdenünk. Zakeusnak alacsony termete volt, mi pedig azért nem érezzük magunkat nagyoknak, mert alacsony az önértékelésünk. Pedig Isten úgy szeret minket, ahogy vagyunk, és semmilyen bűn, gyarlóság vagy hiba miatt nem gondolja meg magát. Zakeushoz hasonlóan nekünk is meg kell küzdenünk a bénító szégyennel, hogy Jézussal lehessünk. „Ne féljetek igent mondani neki szívetek egész lendületével, nagylelkűen válaszolni neki, követni őt! Ne engedjétek elaltatni lelketeket, hanem a szép szeretet céljára állítsátok be az irányt, ami lemondást is megkíván, és egy erős nemet a mindenáron való siker doppingjára, a csak önmagunkra gondolás drogjára és a saját kényelmünkre” – mondta Ferenc pápa. Harmadikként a körülöttünk lévő, zúgolódó tömeget is le kell győznünk – mutatott rá a Szentatya. „Jézus tekintete túllép a gyarlóságokon és a személyt látja; nem áll meg a múlt rosszaságánál, hanem meglátja a jövőbeli jót; nem nyugszik bele a bezárkózásokba, hanem keresi az egység és a közösség útját; nem áll meg a felszínnél, hanem a szívet nézi. Jézus nézi a szívünket, a te szívedet, az én szívemet. Jézusnak ezzel a tekintetével egy új emberiséget építhettek, de ne azt várjátok, hogy jónak mondjanak titeket, hanem a jót önmagáért keressétek, örüljétek a tiszta szív megőrzésének, és békésen harcoljatok a becsületességért és az igazságosságért!” – szólította harcba a fiatalokat és mindannyiunkat a pápa.

Hogy a fiatalok mindennek megéléséhez időről időre energiát kapjanak, nemcsak világszintű ifjúsági találkozók gondoskodnak, szeptember 10-én a Margitszigeten tartottak utótalálkozót Bójte Csaba előadásával fűszerezve, október 1-jén pedig újra lesz ifjúsági találkozó Nagymaroson. Ott is és az életben is találkozzunk Krisztussal!

Agonás Szonja

The Scout be with You

A szokatlan, idegen nyelvű címről nem sokan gondolnák, hogy az elkövetkezőkben a cserkészek szokásos nyári táborozásáról lesz szó. A talán szokásosnak mondható formájú beszámoló egy nem mindennapi táborról szól. Hogy miért? A Plébánia fenntartásában működő 148. Nagyboldogasszony Cserkészcsapat 27. nyári táborát az I. Cserkészkerület harmadik alkalommal megszervezett Kerületi Nagytáborához csatlakozva tartotta. Buda és Pest megye budai felének 37 cserkészcsapatának 2500 cserkészevel közösen élhettük át a Somogy megyei Csokonyavisonta közelében a közösség erejét. A tábor keretmeséjét a Csillagok háborúja világára alapozták. A tábor nem mindennapiságát főként az óriási létszámú közös táborozás és a belőle fakadó lehetőségek, körülmények jelentették. Minden korosztály kivehette a részét a munkából, de ugyanígy megtalálhatta a külön rá szabott szórakozási, feltöltődési lehetőségeket is; igaz, minden éves csapattáborunkban is ugyanerre törekszünk. Mégis, miben volt más az idei cserkésztáborunk? Zárójelbe tett, vezetői nézőpontból majdnem mindenben, ami azt jelenti, hogy a többlet egyeztetni valók igencsak próbára tették a jól megszokott szervezői rutint. De ez szóra sem érdemes, hiszen az a vezetők, szervezők dolga, hogy a rájuk bízott gyerekeknek a lehető legjobbat adják. Az őszinte gyerek mosolyhoz azonban nem elegendő a vezetői előkészítés. A cserkészlet titkos receptjében alapvető fontosságú a gyerekek tevékeny részvétele. Az idei tábor ezen a téren tudott merőben újra és egészen másra lehetőséget nyújtani a cserkészeinknek.

Az együtt töltött tíz nap első felében volt teljes a csapat, a második feléről előbb hazatértek a kistáborosok. Ez alatt az idő alatt részünk lehetett utazási kalandokban, testközelből felfedezhettük a természet értékeit, fejlődhattunk tábori ügyességek terén, megismerkedhettünk más csapatok cserkészeivel, és ami a legfontosabb: megajándékozhattuk egymást az egymásra szánt időnkkel. A cserkészlet nagy családjához kötődésünket erősíthette a több száz fős közös vasárnapi szentmise, az együtt megnézett foci EB döntő vagy a Galaktikus napoknak elnevezett egész napos intenzív korosztályos programsorozat. Ez utóbbi alatt különböző sportolási, lelki feltöltődési lehetőségeket, előadásokat és cserkész szakági tudásokkal ismerkedést kell érteni. Szűkebb, altábori- és csapatszintű szervezésben hangulatos tábortüzeken, kézműves- és sportnapon, táncházon és lelki félnapon vehettünk részt. Természetesen, idén sem maradhatott el a csapat egyik legnagyobb ünnepe, az újoncaink fogadalomtétele. Július 11-én, hétfőn, Szt. Benedek ünnepének estéjén 13 fogadalmas cserkészzel gyarapodott csapatunk.

Egy emlékezetes tábori estén egyik cserkésztársammal, barátommal arról beszélünk, hogy ez a tábor olyan, mint egy ideális világ, mint a földi Mennország. A több ezer táborlakót lehetetlenség egyesével ismerni, mégis kivétel nélkül mindenki testvérként viszonyult a másikhoz. Bárki rászoruló hamar segítséget kapott, az elveszettnek hitt tárgyak megkerültek, egy-egy jó szó és mosoly mindenkinek jutott. Ha Te is kedvet kaptál, hogy ennek a világnak a tagja legyél, bátran jelentkezz közösségünkbe a 148@cserkesz.hu e-mailcímen keresztül! A közeljövőben találkozhatunk velünk a toborzó tábortűzön egy szeptember végi péntek estén, vagy a közelgő palacsintatúrán. Részletek: 148.cserkesz.hu vagy facebook.com/groups/123980524332653 (148. Cserkészcsapat)

Sok szeretettel várunk!

Horváth Ágoston

Szent Márton, a Pannon föld szentje

Hét város versengett azért, hogy Homéroszt saját szülőtteként tisztelhesse. Pannónia földjének szentjét, az 1700 éve született Szent Mártont Savaria/Szombathely és a Szent Hegy (Mons sacer)/Pannonhalma vallja a magáénak.

Hogy milyen is volt a római katona, aki keresztény lett, és akit számos ábrázolásból úgy ismerünk, mint aki köpenyét félbevágva felöltözteti az út menti ruhátlan koldust? A kortárs Sulpicius Severus nemcsak Márton életútját, jellemét, csodáit mondja el, hanem elvezet abba a világba, amelyben a 4. századi keresztények éltek. A szerző és társai, akik a könyv szereplői, sőt elbeszéléseik révén részben alkotói, a Római Birodalom arisztokráciájából léptek ki kereszténnyé válásuk révén – és lettek egy új közösség tagjai. Ebbe a közösségbe, aszkétikus életformájukba is magukkal hozták római műveltségüket, amit a könyv fejezetei (Szent Márton élete; Levelek; Gallus avagy Dialógusok Szent Márton csodáiról) és stílusa, a pogány antik irodalomból és a Bibliából, keresztény szerzőktől vett idézőmódja is tükröz. A dialógusokból feltárul a városi egyház és a városból kitelepült szerzetesek élete. Értésülünk a keleti szerzetesekről, remetékről, de felvillannak a kor egyházi vitái, villongásai is.

Ami hiányzik a kötetből: az a történet, amely szerint a püspökséget nem vállaló Márton a ludak közé bújt, de a gágogás elárulta... Mi is történt? Bár Szent Márton nem akarta monostorát elhagyni, mivel a nép szerint ő volt a legméltóbb a püspökségre, színlelt ürüggyel elérték, hogy útnak induljon. A megválasztására meghívott püspökök egy része szerint viszont Márton megvetendő személy, „akinek arca formátlan, ruhája piszkos, haja gondozatlan”. Az Úr akarata ellen azonban nem tehetek semmit. A szertartáson véletlenszerűen elhangzott zsoltárvers: „A kicsinyek és a csecsemők ajka dicsőít téged ellenségeid miatt, hogy romba dönts az ellenséged és az ellenszegülőt”

(8,3) a nép akarátát vitte diadalra. A latin szövegben itt egy szójáték található: Márton püspökké választásának egyik ellenzője a Defensor nevet viselte. A zsoltárversben az ellenszegülő latin megfelelője defensor...

Felmerül a kérdés: milyen célból íródott a könyv. Legelsőbbben is azért, hogy Sulpicius emléket állítson példaképének, Szent Mártonnak. Ezen kívül az ő és társai (Postumianus és Gallus) szándéka az volt, hogy a szent híret terjesszék, elismertségét növeljék az egész keresztény világban különös tekintettel a keleti szerzetesekre. Mindez élvezetes, szórakoztató formában kerül az olvasó, hallgató elé, nehogy figyelme ellankadjon.

(Sulpicius Severus: Szent Márton. 2016. Pannonhalmi Főapátság, Bencés Kiadó.)

Zelliger Erzsébet

Nyugdíjas séta

Júniusban, az Istenhegyi Szent László plébániára látogattunk. Itt Piroksa irodavezető kalauzolt. 1852-ben Eötvös József vezetésével gyűjtés indult. A környék népszerű kirándulóhely volt, számos ismert személyiségnek állt itt háza, pl. Jókai, Szigligeti Ede, Brassai Sámuel. A gyűjtés következtében Julius Romano Ringe olasz építész, a bécsi Ring kialakítója tervei alapján elkészült a környék svájci házaihoz igazodó romantikus stílusú templom, fatoronnyal. Ybl Miklós a befejező munkákat felügyelte. 1860-ban szentelte fel Scitovszky János hercegprímás Szent László tiszteletére. 1886-ban szükségessé vált a restaurálás. A torony helyére kőből támpillérekkel megtámasztott tornyot emeltek, mely 20 méter magasságban nyúlik az ég felé. A belső kialakítás hosszabb időt vett igénybe. A századfordulóra készültek el az ólomüveg ablakok, szintén a családok adományából. Az ablakok alatti falfelületen Árpádházi szentek képei sorakoznak. A felújításkor a Szent László oltárképet a krisztinavárosi plébániára szállították, ugyanis a templom a Krisztinaváros filiája volt. 1934-ben Dr. Szabó Jánost nevezték ki lelkésznek. Az ő kezdeményezésére 1938-tól önálló lelkészségként működött a templom. 1945-ben Szabó dr. az Egyesült Államokban gyűjtő körutat szervezett a sérült templomok kijavítására. A templomot is bővíteni kellett, de nem kaptak erre engedélyt. Ezért 1950-ben felújításra fordították az összeget. Szabó Jánost 1952-ben letartóztatták, 1,5 év után szabadult. Utódja segédlelkésze, Zakar András a Mindszenty per harmadrendű vádlottja lett. 1957-ben Bellányi Ferenc krisztinavárosi káplánt nevezték ki. 1968-ban következett be a lelkészség plébániai rangra emelése. 1988-ban Gyüre István került a plébánia élére, majd Jánosa Domokos követte 1992-ben. Az ő idejében új padokat, oltárt, tabernákulumot készített Mihályi Zoltán asztalosmester. 2007-ben ünnepelték a templom 150 éves jubileumát. Érdekessége a templomnak, hogy majd' minden a hívek adakozásából készült el. Énekeltünk, imádkoztunk Szent László királyunkhoz, majd átsétáltunk a közeli Jókai kertbe, ahol a Madártani és Természetvédelmi Egyesület működik. Itt kísérőnk plébániai testvérünk, Morandini Pál mérnök volt, aki az egyesület mindentudó önkéntese. A madárkiállításon szakszerűen tájékoztatott a Magyarországon előforduló legkisebb madártól, az ökörszemtől a hatalmas kócsagig, hattyúig, túzokig.

Júliusban egy testvérünk ajánlására a Sziklakórházat kerestük fel. Az emberi helyzet állás példája, orvosok, ápolók emberfeletti munkájáról és a sérültek, betegek, emberfeletti szenvedéséről tanúskodik. A háború kitörésekor 1939-ben óvóhelyet létesítettek a Várhegy mésztufa barlangpincéiből. Az 1942-43-as tél folyamán bombabiztos segélyhelyet, majd szükségkórház létesítését rendelte el Szendy Károly polgármester. Péchy László főmérnök vezetésével 60 férőhelyesre tervezték, de rövidesen 120 főre nőtt. Friedrich Born, a Nemzetközi Vöröskereszt képviselője a Sziklakórházat a Nemzetközi Vöröskereszt védelme alá helyezte. Ő maga is beköltözött a Sziklakórházba. A vöröskeresztes védleveleket elfogadtatta a nyilasokkal is. Több mint 15 ezer embert mentett meg. Mikor az orosz csapatok körülzárták a várost, 108 napos ostrom vette kezdetét. Ekkor már 2-300 fekvőbeteget láttak el és ennek többszöröse volt a járóbeteg. Viaszfigurákkal ábrázolják ezt az állapotot. „Láttuk” a 3 kórtermet, ekkor már 2-2 ágyat összetolva 3-an feküdtek rajta és a folyosókon mindenütt hordágyakon sebesültek feküdtek. A kórház főorvosa a kiváló szervezőképességű Dr. Kovács István nagy nehézségek árán minél több embert igyekezett megmenteni. Az ápolásban főrangú hölgyek is segédkeztek. „Láttuk” a műtőt, benne párhuzamosan 2 ágyon operáló orvosokat, zsidó orvosokat is foglalkoztattak. Kevés

volt a víz és az élelem. A kórházat a szovjet parancsnokság is tiszteletben tartotta. A kórház 1945 júniusáig működött. Mint kórház 1956 október végén nyitotta meg kapuit a sebesültek előtt Máté András főorvos vezetésével. Mindenkit elláttak: forradalmárokat, karhatalmistákat, szovjet sebesülteket. Vidékről ingyen szállítottak élelmet a kórház számára. 1956 decemberében bezárták a kórházat. 1958-ban kezdődött meg az atombunkerrel való bővítés. A légtalmi létesítmények fenntartását titkosan kezelték, titkos minősítése csak 2002-ben szűnt meg.

Augusztusban a Múcsarnokban Szervátiusz Jenő és Tibor, „Két szobrász, két nemzedék” című kiállítást tekintettük meg. Sz. Jenő munkásságára jellemzőek, leheletfinom márványszobrocskáin túl (Anya gyermekével, Vízbelépő, Visszatérés) – hiszen ilyent is tudott – főleg tiszafa gyökérből készült faragásai, és a zenei ihletésű alkotások. Az ún. gótikus szobrai a megnyúlt, ég felé törő csiszolt munkák (Madonna, Szenvedés, Az élet fejlődése) után Erdélyt bejárva, a pillanatnyi befolyások ihlették az Emré Bá’, vagy a Csángó siratóasszony megfaragására. A tiszafa, tölgy, juhar, szilfa gyökérben meglátta az emberit (Rőzsehordók, Hargitai pásztor, Születés, Szerelem, Álom). „Barbár” durván faragott önarcképei, a Megváltó, valamint a kiállítás jelképének tekinthető Két szobrász, az egymástól elforduló profilt összeköti, összezárja a közös eredet, a fatörzs, amelyből a művet kifaragta. Balladai jellegű alkotásai többnyire színezett domborművek: Kőműves Kelemen, Molnár Anna, Vihar, és a Bartók zenéjének hatására ismételten megalkotott Cantata Profana. Fia, Tibor még gyermekkorában édesapjával együtt bejárta Erdélyt és később apja műhelyében tanulta meg a vésés és faragás művészetét. Később is együtt laktak a kolozsvári, majd áttele-pülésük után Budapesten a látóhegyi házban. Kezdetben a „Kicsi bálványok” a csángó lányok, madonnák, a kalotaszegi Madonna voltak művészi megnyilvánulásai. Apjától önállósodni akaró szándéka előbb nonfiguratív alkotásokra ihlette: Napisten, Diaszpóra, Könnyek oszlopa – de rövidesen, ahogyan az ars poetikájában megfogalmazta: „Ha magyarnak születtem, a művészetet is anyanyelvemen kell beszélnem”. Már a kiállító-terem ajtajában egy erőteljes, dacos, konok Szabó Dezső arc fogad. Hasonló „létportrék” készültek Németh László, Móricz Zsigmond, Ady Endréről és Bartók Béláról. Bartók egész alakos megfogalmazása a Tiszta forrásból, ahol fejfák előtt Kodály Zoltánnal együtt ábrázolja. Sz. Tibor egész munkásságát áthatja Erdély elvesztésének tragédiája, a kisebbségi lét embertelen elviselhetetlensége: a Madéfalvi veszedelem két változatban, a Székely sirató, a Magyar Apokalipszis, Trianon, megrendítő kőkeresztjei. Petőfi szobrai, az Ispánkút változatok, Petőfi Erdélyben, Petőfi halála – ezek a szobrok kényszerűségéből fából készültek. Petőfi haláláról írja: Petőfi halálában is állva marad. Ebben benne van a kisebbségi lélek élet-halál küzdelme, de ugyanakkor legyőzhetetlensége. Életének fő műve, a Tüzes trónon. Dózsa György kivégzését drámai erővel jeleníti meg. Vörös rézből összehegesztett alkotás. A kiégett test maradványai, a trianoni csonkolás jelképe. „Benne van az egész 20. század, a II. világháború iszonyú sok pusztulása, tragédiája. Utal az atomháborús veszélyekre... az emberiség tragédiája benne sűrűsödik.” Előképe a keresztfa nélküli Kolozsvári Krisztus és a szilfagyökérből készült Dózsa halála. Egyetlen művét engedték az áttelepüléskor magával hozni, a Börtön-t (Szülőföldem: Erdély), amely kifejezte a 60-as évek erdélyi tragédiáját. Ő és édesapja szorosan kötődtek egymáshoz, kolozsvári kiállításuk anyagát Erdélynek ajándékozták. A fiú Erdélyi sirató címen készített több megdölt keresztből álló emlékművet édesapja sírjára.

Házunktája

Állandó rovatunkban igyekszem a valóban házunk táján történetekkel foglalkozni. Sajnos azonban vannak megkerülhetetlen aktuális események, amik felülírják szándékomat. Aki híradót nézett, látta a megdöbbentő felvételeket, amelyek Olaszország gyásznapján készültek Amatricében, az első nagy közös temetésén. Ritkán sírok, de akkor megállás nélkül folytak a könnyeim. Szeretem Olaszországot, a gyönyörű tájat, ódon hangulatú városaikat, az embereket. Ha nem szeretnék ilyen mérhetetlenül magyarnak lenni, biztosan oda vágyódnék. Az első sokk után a híradókban mutattak képeket a pár kilométerre lévő Norcia városáról (itt született Szent Benedek). Teljes nyugalom, az épületek sértetlenül állnak, a földrengésnek szinte nyoma sincs... Ők valóban földrengésbiztosra újították fel pár éve az épületeket. Amatricében is rendelkezésre állt ez a lehetőség, Az iratok a romok alatt, de nincs is szükség ezekre a papírokra, elég, ha józan ésszel végiggondoljuk: homokból és kevéske cementből, csak ilyen biztonságú épületek készülhettek! És ezek csak az épületek. Pillanatnyilag kb. 300-ra tehető az áldozatok száma. Ami különösen megható ebben a drámai helyzetben: a túlélők nem futottak világgá, a közeli sátoráborokban készülnek az újjáépítésre. Szeretett halottaikat ezen a helyen kísérik végső nyugalomra, ragaszkodnak szülőhelyükhöz. Imádkozunk értük!

Mozgalmas nyarunk volt, időjárás és közélet szempontjából egyaránt. Ezúttal nem a hosszú kánikula, hanem viharok, jégverések tették izgalmassá napjainkat. Nézve a híradó képeit, nagy panaszra azért nekünk nem lehet okunk. Nem is olyan messze tőlünk házakat, autókat sodort el az áradat, utakat mosott alá, s tett járhatatlanná. Természetesen itthon is voltak elöntött pincék, elsodort tetők, de ezek kiheverhető károk. Azonban vannak olyan dolgok, amik megelőzhetőek! S akkor már a „házunk-tájához” érkeztünk. A Mészáros utcai forgalomban komoly fennakadást tud okozni, ha a plébánia udvarára gépkocsival szállítanak valamit. De remekül megoldották, gyorsan és nagyobb dugók nélkül lerakták a cserepet, faanyagot, s azon nyomban nekiálltak a tetőcserének. Igazán dicséret illeti a munkásokat, gyorsan és szépen dolgoztak. Nekünk, a „kívülről szurkolóknak” egyszerű esemény volt. Belül biztosan nehezebb volt átvészelni, hogy a nyári melegben nem lehet szellőztetni, s a gerendák, cserepek sem zaj nélkül érkeztek le a csúszdán. Mindez már múlt idő, örülünk, hogy ez a felújítás megvalósulhatott. A munkák folyamán egy rejtélyre is fény derült: a Lourdes-i barlang felőli bejárat falának állandó vizesedésére. Az esőelvezető csatorna dugulása volt a bűnös. Kijavították, s most már reménykedhetünk a vizesedés megszűnésében. Még egy nagy javítás van beütemezve, a szentély mennyezetének rendbetétele. Sajnos a festmény felújítása jelenleg meghaladja lehetőségeinket, de a diadalív beázásának javítása jelentősen javít a helyzeten.

Nagyon előre szaladtam, néhány mondat erejéig pillantsunk vissza 1-2 nyár elejei eseményre. Előző számunkban írtam már pár sort egy számomra nagyon kedves eseményről, sajnos anyagtorlódás miatt a Házunktája végét meg kellett rövidíteni, így akkor ez a tudósítás is lemaradt. Pedig nem szabad szó nélkül hagyni egy olyan kultúr-élményt, mint amilyenben részük volt azoknak, akik jún. 7-én az esti mise után, meghallgatták az Oriolus kamarakórus hangversenyét. Természetesen felsőfokon dicsérhetném az előadás minőségét. De ami még ezen felül emlékeztetéssé tette számomra ezt az estét, az a szakmai igényesség, gondosság és színesség, amivel műsorukat választották és előadták. Karmesterük: Mészáros Péter arca és neve ismerősnek tűnt. Utánanéztam, s nem csalt a memóriám, járt már nálunk a régi Krisztina Kör vendégeként

(2002-ben), az Arpa d'Or énekegyüttes tagjaként. Az interneten nézegettem munkásságuk dokumentációját, s egészen elvarázsolódtam. Ötletes helyszíneik, ehhez igazodó témaválasztásuk, mindig valamilyen egyedi és különleges előadás ötletük, komoly és nagyon igényes műhelymunkáról árulkodik. A szabadidőt – amiből ma mindenkinek kevés van – így is lehet használni, mert az Oriolus kórus amatőr együttes! Szeretettel gratulálunk és sok sikert kívánunk további fellépéseiken!

Lassan hagyománnyá válik egyházközségünk „Fehér Szív útja” zárandoklata a Gellérthegyen. Június 18-án délután 4 órakor indultunk a Sziklatemplomtól. Bizony nem volt könnyű kizárni a nagyváros zaját. Köszönet azoknak a társainknak, akik így is elvállalták az evangéliumi részek, imák, elmélkedések felolvasását az állomásokon. Jó idő lévén, a turisták is többen keresték fel ezt a csodás panorámát nyújtó helyet. Becsületükre vált, hogy csendben kerültk el a zárandokutat járó társaságot. Hálásan köszönjük!

Július 3-án a vasárnap reggeli 7-es misén köszöntünk el Monostori László atyától. Felszentelése óta – ha itthon volt Magyarországon – ő mutatta be a vasárnap reggeli szentmisét. Jól ismerjük, hiszen majd 10 éve 2007-ben diakónusként került a Krisztinavárosba. Többször is nyilatkozta, mennyire szeretett itt lenni. Mi is a szívünkbe zártuk. Ezért is örültünk kinevezésének az Újlipótvárosi Árpád-házi Szt. Margit Plébániára, hiszen tudjuk, mennyire szeret emberekkel foglalkozni, s ez az íróasztal mellől bizony körülményes. Kívánunk neki egészséget, erőt hivatása gyakorlásához!

Dr. Török Csaba atyát is nagyon szeretjük, előadásait is, ezért július 5-én az esti mise után a nyári időpont ellenére is sokan gyűltünk össze templomunkban, hogy meghallgassuk W. Kasper: Irgalmasság c. könyvéhez fűzött gondolatait. Egy teológus egy másik teológusról szóló előadását nem hiszem, hogy méltatnom kellene... csak annyit, hogy napjainkban sajnos nagyon időszerű kérdéseket boncolgatott Csaba atya, s okos, elgondolkodtató válaszokat adott az előadás végén feltett kérdésekre. Köszönjük!

Augusztus 5-e, templombúcsúnk napja idén első péntekre esett, így egész napos szentségimádással, szentolvasók imádkozásával, szentórával és az esti búcsúi szentmisével ünnepeltünk. Templombúcsúnk nyilvános ünnepén a ½ 12-es ünnepi nagymisét Fazekas Márton csornai premontrei apát mondta. Sokan megszakították nyaralásukat, hogy részt vehessenek közös szép ünnepünkön.

Mire újságunk megjelenik elkezdtek az új iskolaévet. Reméljük, a diákok kipihenték magukat a nyáron, hogy minél több tudnivalót gyűjtögethessenek és természetesen szüleik is, hogy újult erővel nézzenek szembe a mindennapok kihívásaival. Mi nagyszülők, imáinkkal igyekszünk erősíteni őket.

H.Végvári Ágota

Gólyahírek

Scolás Zsigmond Gergőnek és orosz feleségének június végén első kislánya született, Kirának hívják és a kezdeti nehézségek ellenére már jól vannak. Kocsis Csaba, scola vezetőnknek és Izing Szilviának is kislánya született, július 5-én reggel. Kocsis Ágnes Cecilia és Édesanyja is jól vannak! Székely Farkasnak és Zigler Orsinak júliusban második gyermeke érkezett, Sári, két éves Pali fiúkkal együtt ismerhetjük őket a 9-es miséről. Reméljük, szépen fog növekedni a jövő énekes-ministráns nemzedéke, foglaljuk imáinkba őket!

Nyíri-Szabó Eszter

HÍVOGATÓ

- Szept. 11.** vasárnap 9 óra elsőáldozók beöltözése
17. szombat du. ½ 4 óra nyugdíjas délután
19. hétfő este ½ 8-kor „*Krisztinavárosi esték*”
24. szombat **Irgalmasság éve:** őszi zarándoklat Bakonybélbe
este 6 óra: Szentírás ünnepélyes kihelyezése
25. vasárnap Szentírás vasárnap
- Okt.** minden napján du. ¾ 6 óraker szentolvasót imádkozunk templomunkban.
3. hétfő felnőtt hitoktatás kezdete
8. szombat Krisztina-nap!
11. kedd **Irgalmasság éve:** Előadás az esti mise után (Bábel Balázs érsek atya
13. csütörtök de. nyugdíjas séta
17. hétfő este ½ 8-kor „*Krisztinavárosi esték*”
19-22. csere-bere akció – részleteket külön hirdetjük
22. szombat du. ½ 4 óra nyugdíjas délután
23. vasárnap Missziós vasárnap és gyűjtés a szentmisék végén
nemzeti ünnep ½ 12 óraker ünnepi szentmise
- Nov.** 1. kedd Mindenszentek kötelező ünnepe
2. szerda Halottak napja. Este halottak esti ájzatosság.
10. csütörtök de. nyugdíjas séta
12. szombat du. ½ 4 óra nyugdíjas délután
13. vasárnap 9 órai szentmisén elsőáldozás
18. péntek esti szentmise Ágoston L. atya halálának 11. évfordulóján.
20. vasárnap Krisztus Király ünnepe, Országos karitás gyűjtés a szentmisék végén
½ 12-es szentmise: **Irgalmasság évének** bezárása
21. hétfő este ½ 8-kor „*Krisztinavárosi esték*”
26. szombat de. adventi koszorú-kötés a cserkészekkel, 6 óraker 1. gyertyagyűjtés,
koszorúk áldása, mise után a „Szállást keres...” képek indítása
27. vasárnap Jótekonysági vásár a templom melletti téren
- Advent hétköznapjain reggel ½ 7-kor „roráte” szentmise. 8 ó nem lesz szentmise
- Dec.** 1-4 Tartósélelmiszer-gyűjtés a rászorulóknak részére
3. szombat 3 óra nyugdíjas délután, ½ 6-kor bűnbánati liturgia, 2. gyertyagyűjtés
4. vasárnap Kézműves vásár a templom melletti téren
6. kedd a Mikulás du. 5-kor érkezik templomunkba
8. csütörtök Szeplőtelen Fogantatás ünnepe, de. nyugdíjas séta
6 óraker liturgia a téren levő szobornál
10. szombat 6 óraker 3. gyertyagyűjtés
11. vasárnap Kézműves vásár a templom melletti téren
17. szombat 6 óraker 4. gyertyagyűjtés
22. csütörtök du. ½ 4 óra nyugdíjas karácsony
24. szombat du. 4 óraker misztérium-játék a templomban
¾ 12-kor jászolba helyezés, a „Szállást keres...” képek érkezése
28. szerda a lelki adaptáció befejezése az esti ½ 7 órai szentmisén.
30. péntek Szentcsalád ünnepe, az ez évben jubiláló (10, 20, 25, 30, stb. év)
házaspárokat közös hálaadásra várjuk az esti ½ 7 órai szentmisére.
31. szombat az esti szentmise után év végi beszámoló és hálaadás.